

Στρώσ'τι μου φύλλα κι κλαδιά κι βάλ' τι μι νά κάτσουν
κι φέρ'τι μου τὸν ταμπουρά νά τὸν γλυκουλαλήσουν
Αἶν. || Ποίημ.

Καὶ μιὰ ἁρμονία γλυκολαλεῖ,
κιθάρα, φλάουτο καὶ βιολί

Αἶμ. Δάφν. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 71.

γλυκολαμπυρίζω Δ. Σολωμ., 215.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. λ α μ π υ ρ ῖ ζ ω.
Γλυκέως, εὐχαρίστως λαμπυρίζω.

γλυκολάμπω Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ., 385 Γ. Ξε-
νοπ., Μαργάρ. Στέφ., 169 Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 118 καὶ 284.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. λ ἄ μ π ω.

Ἐκπέμπω λάμπιν εὐχάριστον, γλυκεῖαν ἔνθ' ἄν.: Δὲν
ἔβλεπε 'ς τὴ στρώση τῆς ζωῆς του παρὰ φῶς· τὰ μαῦ-
ρα τὰ σκοτεινισμένα ἀρχίνασαν τώρα νὰ γλυκολάμπουνε
κι αὐτὰ Γ. Ψυχάρ., ἔνθ' ἄν. Ἐπὶ τοῦ μελανοῦ οὐρανοῦ
γλυκολάμπουν οἱ ἀστερισμοὶ Γ. Ξενόπ., ἔνθ' ἄν. || Ποίημ.

Καθὼς μέσ' τοῦ Παράδεισου τὴν ἀνθόπλεχτη σκηνή
γλυκολάμπει τῶν ἀγγέλων μαγεμέν' ἢ καλλονή
Φ. Πανᾶς, ἔνθ' ἄν., 284.

Καὶ ἰδῆς τοῦ κάμπου τὴν ἐλιά δροσόβολη ν' ἀνθίζη
καὶ τοῦ γιγαλοῦ τ' ἀφρόστηθα νὰ γλυκολάμπουν πέτρα
Φ. Πανᾶς, ἔνθ' ἄν., 118.

γλυκολάχανο τό, Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Ἡπ. (Πάργ.) Κέρκ.
(Ἀργυρᾶδ. Λύχιόν. Κάσ. Καρουσ. Κασσιόπ. Συναρᾶδ. Σπαρ-
τερ. κ.ά.) Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. γλυκουλάχανου Μακεδ.
(Σταν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ καὶ τοῦ οὐσ. λ ἄ χ α ν ο.

Τὸ φυτὸν Τορδύλιον τὸ φαρμακευτικὸν (Tordylium offi-
cinale) τῆς οἰκογ. τῶν Σκιαδιανθῶν (Umbelliferae) ἔνθ' ἄν.
Συνών. γ λ υ κ ἄ δ ι 3, γ λ υ κ ο ὄ σ α 3, κ α υ κ α λ ῖ -
δ α, μ ο σ κ ο λ ἄ χ α ν ο, μ ο σ κ ο π α π π α δ ι ἄ.

γλυκολεμονιά ἡ, Κεφαλλ. Κύπρ. Ρόδ. Χίος—Θ. Παύλ.,
Πορτοκαλλ., 4 Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 316 καὶ 343 Ν.
Λύχν, Ὁδηγ. καλλιεργ., 46 — Λεξ. Περίδ. Βλαστ. 472
Πρω. Δημητρ. γλυκολεμονιά Κρήτ. (Βιάν.) Πελοπν. (Γαρ-
γαλ.)—Χελδρ. - Μηλιαρ., Δημῶδ. ὄνομ. φυτ., 15 — Λεξ.
Πρω. Δημητρ. γλυκολεμονιά Κάρπ. Κάσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ υ κ ο λ ῆ μ ο ν ο.

Ποικιλία τοῦ δένδρου Κίτριον ἢ λεμονέα (Citrium limo-
nius) τῆς οἰκογ. τῶν Ἑσπεριδοειδῶν (Hesperidae) με ξι-
νόγλυκους καρπούς ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Εἶδα 'χεις, γλυκολεμονιά, κ' ἐπέσανέ σου τ' ἄνθη,
βὰ νὰ 'σπασεν ἢ γάστρα σου γῆ τὸ νερό σ' ἐχάθη;
Κρήτ.

Ἄκομα δὲν ἔκαμα ἀρχὴν νὰ σκίσω τὴν καρδιά μου,
νὰ τραουδῶ καὶ νὰ 'παινῶ τὴν-γλυκολεμονιά μου
Ρόδ.

γλυκολεμονίτσα ἡ, Κρήτ.

Ἰποκορ. τοῦ οὐσ. γ λ υ κ ο λ ῆ μ ο ν ῖ ἄ.

Γ λ υ κ ο λ ῆ μ ο ν ῖ ἄ εἰς θωπευτ. ἔννοιαν: Ἄσμ.

Νύφη, εἶδα 'χεις καὶ γρινιάζεις, | ποὺ 'χεις ἄδρα καὶ ται-
ριάζεις;

ποὺ 'χεις ἄδρα παλληκάρη | κ' εἶχες μοῖρα νὰ σὲ πάρη;
ἔχει κορμωστάσι βίτσα | σὰν τὴ γλυκολεμονίτσα.

γλυκολέμονον τό, γλυκολέμονο Ἀνδρ. Θράκ. (Μάδουτ.)
Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. (Πεδιάδ. κ.ά.) Νάξ. (Μέλαν.
Ρόδ. Σῦρ. Χίος—Κορ., Ἀτ., 1,238 καὶ 5,42—Λεξ. Περίδ.
Αἶν. Πρω. Δημητρ. γλυκολέμονον Κύπρ.—Κορ., Ἀτ., 1,238
καὶ 4,42—Λεξ. Μπριγκ. Περίδ. Βυζ. γλυκολέμονο Πελοπν.
(Γαργαλ. κ.ά.)—Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2,184 — Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ καὶ τοῦ οὐσ. λ ε μ ὶ ν ι, παρὰ
τὸ ὅπ. καὶ λ ε ῖ μ ὶ ν ι.

1) Ὁ καρπὸς τῆς γ λ υ κ ο λ ῆ μ ο ν ῖ ἄ ς, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ' ἄν.
β) Μεταφ., ἐπὶ προσφιλοῦς προσώπου Κάρπ. Κάσ.
Κρήτ. κ.ά.: Ἄσμ.

Ἀχι, τὸ πορτοκάλλι μου, τὸ γλυκολέμονό μου
σὲ μακρινὰ νερά 'πεσε καὶ 'ὲ τὸ βρίσκω πρὸς μου
Κάσ.

Ἀχι, τὸ πορτοκάλλι μου, τὸ γλυκολέμονό μου
εἰς σὲ βαθιὰ νερά 'πεσε καὶ δὲν τὸ βγάνω βλιό μου
Κρήτ.

Ποῦ πῆε κ' ἐν ἐφάνηκε 'ποὺ τὶς ἀτοὺς ἀτός μου,
κι ἀποὺ τὰ γλυκολέμονα τὸ γλυκολέμονό μου;
(ἀτός = ἀετός) Κάρπ.

Ὡ γλυκοπορτοκάλλ-λ^d ι μ-μον, καὶ γλυκολέμονόμ-μον,
ποὺ σ' ἀγαπῶ καλ-λύτ-τερα ἀπὸ τὸν ἑαυτόμ-μον
Ρόδ.

Κοιμήσου, γλυκολέμονο, κοιμήσου, ἀγγελούδι,
ποὺ 'σαι τ' ἀγγέλου γέννημα καὶ τοῦ Θεοῦ τραγούδι
(βουκάλλ.) Κρήτ. (Πεδιάδ.) 2) Εἶδος πορτοκαλλίου με γλυ-
κεῖαν τὴν γεῦσιν Κάρπ.

γλυκολιγώνω ἑναχ. Μετοχ. γλυκολιγωμένα Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. λ ι γ ὶ ν ω.

Ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, οἱ μετὰ ἡδύτητος λιγωμένοι: Ἄσμ.
Νὰ φίληγα τὰ μάτια σου τὰ γλυκολιγωμένα,
ποὺ κάνουν τὰ πικρὰ γλυκὰ καὶ τ' ἄγρια μερωμένα!

γλυκόλογο τό, σύνθη. γλυκόλογον Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἀκαρναν. κ.ά.) γλυκόλογος ὁ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ πληθ. γ λ υ κ ὸ λ ο γ α, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ -
κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. λ ὸ γ ι α, πληθ. τοῦ λ ὸ γ ο ς.

Συνήθως κατὰ πληθ., εὐχάριστοι, τερπνοί, κολακευτικοί,
οἶονεῖ γλυκεῖς λόγοι σύνθη.: Τὸν ἐπίασε μὲ τὰ γλυκόλογα
καὶ τὸν κατάφερε σύνθη. Μοῦ 'πε ἕνα-δυὸ γλυκόλογα καὶ μὲ
καθησύχασε Σῦρ. Γρίνιες καὶ βρισιές δὲν εἶχε πάντα ἢ Ζα-
φειρούλα. Εἶχε καὶ γλυκόλογα καὶ χάδια. Γ. Ξενόπ., Τὸ Ζα-
κυνθ. μαντήλ., 78. Ὅλες τὸν περιτριγυρίζουν μὲ γλυκόλογα,
μὲ μάτια λιγωμένα, μὲ νάζια ἐρωτικά Κ. Σκόκ., Σκίτσα, 83.
β) Λόγος ἐρωτικὸς πολλαχ.: Ξεμύγλισε τὴν κοπέλα μὲ τὰ
γλυκόλογα κοιν. || Ποίημ.

Σὲ μιὰς πεντάμορφης τὰ στήθη ἐπάνω,
μὲ δυὸ γλυκόλογα, μὲ γέλιο πλάνο

Κ. Παλαμ., Ὑμν. Ἀθην., 86. γ) Λόγος παρηγορητικός, πα-
ραμυθητικός πολλαχ.: Ὁ κάθε φτωχὸς εὗρισκε χέρι ἀγα-
πημένο τὴ Νακομήτρα νὰ τὸν πορέψη μὲ κάθε βοήθεια καὶ
μὲ γλυκόλογο Κ. Πασαγιάνν., Μοσκ., 67 || Παροιμ. φρ.

Ἄν θές, ἀφέντη, βόηθα με κι ἄσ' τα τὰ γλυκόλογα
(ἐπὶ τῶν αἰτουμένων οὐσιαστικῇ καὶ ὄχι διὰ λόγων ὑπο-
στήριξιν) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) || Ποίημ.

